

פסח 2020

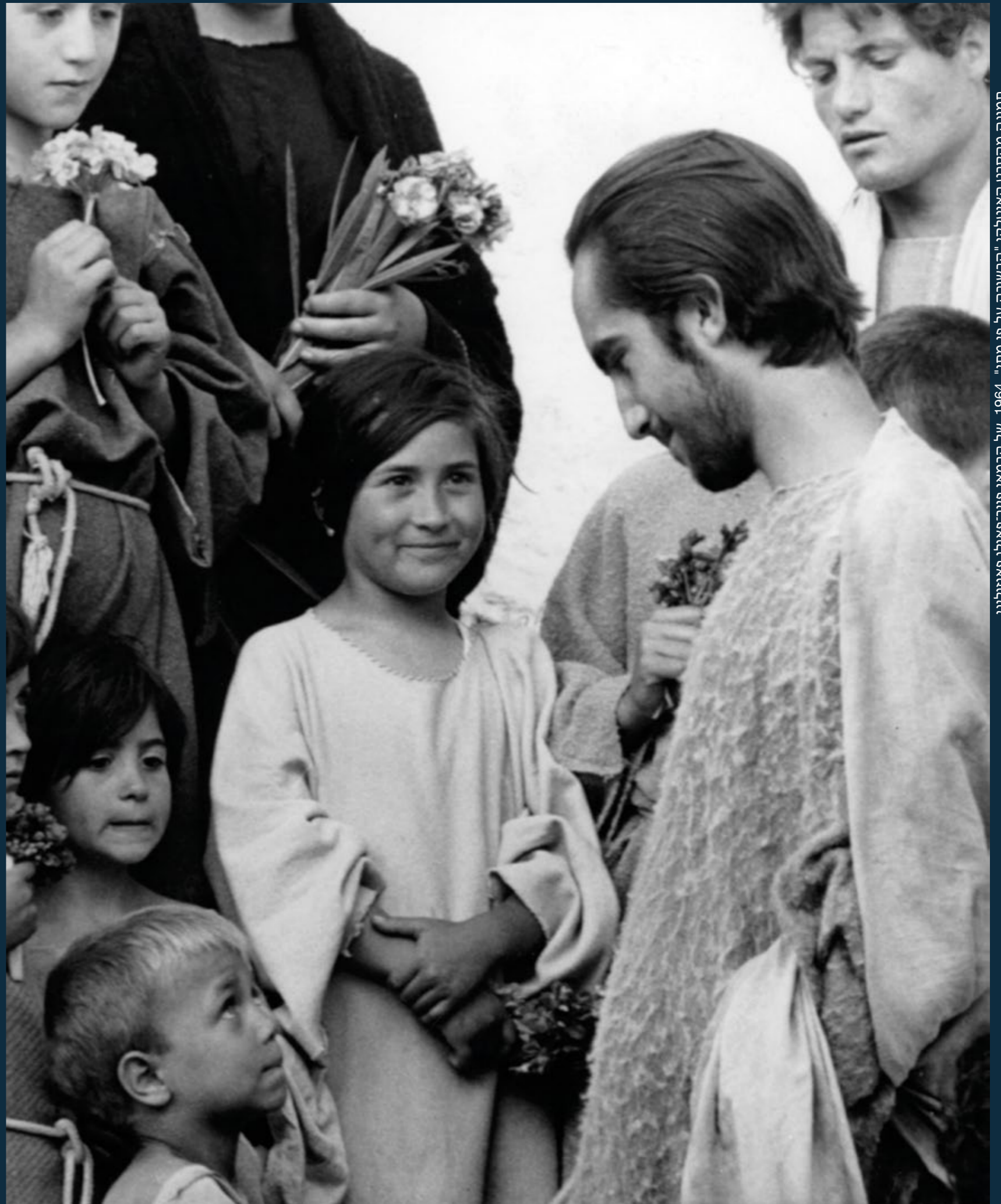
תמיד חוסר משהו, יש ריקנות בכל התחושות שלי.
יש איזושהי בוטות בחוסר השלמות שבי, בוטות
שכזאת מעולם לא היתה, כמו בחרדה הזאת,
ההיעדר הזה של המשיח - דמות שיכלה להיות כלי
למפעל שלא לגמרי אבד בתוך ים התחושות,
בבדידות.

פייר-פאולו פאזוליני

”מָה-אָנוֹשׁ כִּי-תִזְכְּרֶנּוּ; וּבֶן-אָדָם, כִּי תִפְקְדֶנּוּ.”
אף שאלה בחיים לא היתה בי כמו זו. רק המשיח
תופש באופן כה מושלם את האנושיות שלי ומוביל
אותה אל תוך הלב. כי האיש ההוא, היהודי ישוע
מנצרת, מת למעננו ואז קם לתחיה. האיש ההוא
שקם לתחיה הוא המציאות שבה תלויה כל חיוביות
הקיום של כל אדם.

כל חוויות העולם, אותם חיים ברוחו של ישוע שקם
מן המתים, פורחות אל תוך הנצח.
פריחה זו לא תפרח רק בקץ הימים, היא כבר החלה
לבלב בשחר הפסחא. לכן האידיאל הסופי של
הקיום מבטא עצמו, דרך התחינה. הדמות הראשית
האמיתית של ההיסטוריה היא של האביון: המשיח
המתחנן אל לב האדם, ולב האדם המתחנן
אל המשיח.

לואיג'י ג'וסאני

תמונה מהסרט 'הבשורה על פי מתי', 1964, של הבמאי פייר-פאולו פאזוליני.